

Cole Denyer
Slave Paradise
 10 Setembre - 22 Octubre

ENG

Her Eyes Shine Still From Behind
 The Broken Teapot
 By Willie Brisco

The visible and invisible dimensions of an artwork rarely occur or conclude synchronically. As one introduces the other, the other draws from first into deeper resonances, darker ironies and sharper delineations of its still static depictions.

In these works a wooden girl enacts a series of vacation activities. She is nearly always alone and nearly always depicted quite self sufficient and confident in her solitude. Whether this is flying over the island or just waiting in the airport, the boundaries appear resolved with a sense of assurance, but do we find ourselves to be complicit in witnessing her across a membrane of economy? Are we witnesses to a Pinocchio-like journey of becoming or a technological ingestion into performative class & capitalist exchange; true self or a truth spoken?

While Foucault's lectures from 1982 mostly address philosophy and the conditions and contexts wherein Greek and Roman thinkers believed the attainment of philosophy possible, his analysis, in its address of the self in pursuit of its self bare many resonantly adjacent insights to how the depiction of a wooden young woman windsurfing might be fathomed artistically.

There is a buffet of achievements produced in Cole Denyer's *Slaves in Paradise* and in each one a secondary sphere of recognitions and prosthetic features testify to an embedded socio-economic frame. While frequently circling back to the procedures of tutelage invoked by & about philosophy, we see her a world of inaccessible interiority.

The short-term transactional formatting of vacation commodity rentals function almost entirely within a system of unseen but omnipresent surveillance & content creation; vacation model of depictive capture & representational accumulation posits something of a trial by fire format where doing is immediately adjacent to proving. Garnished with the wages of elsewhere, incubated introductory encounters to whale watching, swimming with dolphins or any other such activity are always accompanied by an onboard staff of documentary workers producing a secondary membrane of evidence available for purchase upon completion.

This invisible strata of service labour dictates the frame of the events to produce talismanic evidence of individuation. The experience leases identity, which circularly confirms attitude & access to expenditure; even in consumer culture, what Foucault states about culture remains true, it must both claim universality & be accessible only to an accepted few.

It is through the proscenium of this needle that I want to conclude my point. Has Denyer presented Eric Gill's *Petra* to finally achieve the respite & autonomy denied her human model? Has she arrived at La Gomera only to find that her chance at becoming truly human in the Aktionanalytische Organization already imploded before her arrival?

What is Art & what Arts do we service? For which investment brokerage magistrates do we serve or swerve? Under what conditions does the interiorised world building which Denyer has subtended these images meaningfully or forcefully challenge the banality of consumer culture? Or is this capital sanctioned transactional culture of access where we are all at? We don't have time for real attractions or interactions or to Point Break our way into the underbelly of the ocean.

Is the will to fashioning incubator spaces really still a gateway to communities of dis-regulated intimacy; or is it enough to enter replication, fill the frame & receive affirmation for the expenses taken. Is this our care of self? *Petra* can do all things but nowhere does she permeate beneath the water's surface. Perhaps, this is the limit of my conclusion or simply the length of time I had to hold my breath & write this.

Els seus ulls encara brillen des de darrere
La tetera trencada
De Willie Brisco

Les dimensions visibles i invisibles d'una obra d'art rarament es produeixen o conclouen de manera sincrònica. Quan una introdueix l'altra, aquesta altra extreu de la primera ressonàncies més profundes, ironies més fosques i delimitacions més nítides de les seves representacions encara estàtiques.

En aquestes obres, una noia de fusta representa una sèrie d'activitats de vacances. Està gairebé sempre sola i gairebé sempre és representada com a plenament autosuficient i segura en la seva solitud. Tant si està volant per damunt de l'illa com si simplement espera a l'aeroport, els límits semblen resolts amb una sensació de seguretat, però ens trobem no-saltres mateixos implicats en el fet d'observar-la a través d'una membrana d'economia? Som testimonis d'un viatge de transformació a la manera de Pinotxo o d'una ingestió tecnològica dins l'intercanvi performatiu de classe i capitalista; un jo veritable o una veritat pronunciada?

Tot i que les conferències de Foucault de 1982 tracten sobretot de la filosofia i de les condicions i els contextos en què els pensadors grecs i romans consideraven possible assolir la filosofia, la seva anàlisi, en abordar el jo en la recerca de si mateix, ofereix nombroses intuïcions ressonants i adjacents sobre com es podria interpretar artísticament la representació d'una jove de fusta fent windsurf.

Hi ha un bufet d'assoliments produïts a *Slaves in Paradise*, de Cole Denyer, i en cadascun d'ells una esfera secundària de reconeixements i trets protèctics dona testimoni d'un marc socioeconòmic integrat. Tot i que sovint es retorna als procediments de tutela invocats per la filosofia i al seu voltant, hi veiem un món d'interioritat inaccessible.

El format transaccional a curt termini dels lloguers de vacances funciona gairebé íntegrament dins d'un sistema de vigilància invisible però omnipresent i de creació de continguts; el model vacacional de captura de representacions i acumulació representacional planteja una mena de format de prova de foc en què fer una cosa és immediatament adjacent a demostrar-la. Adornades amb els salaris d'un altre lloc, les trobades introductòries i programades amb l'observació de balenes, el bany amb dofins o qualsevol altra activitat d'aquest tipus sempre van acompanyades d'un equip de treballadors documentals a bord que produeixen una membrana secundària d'evidència disponible per comprar un cop finalitzada l'activitat.

Aquesta estratificació invisible del treball de serveis dicta el marc dels esdeveniments per produir una evidència talismànica de la individuació. L'experiència lloga una identitat, que circularment confirma una actitud i l'accés a la despesa; fins i tot en la cultura del consum, allò que Foucault afirma sobre la cultura continua sent cert: aquesta ha de reclamar universalitat i, alhora, ser accessible només a uns pocs acceptats.

És a través del prosceni d'aquesta agulla que vull concloure el meu argument. Ha presentat Denyer la Petra d'Eric Gill perquè finalment assoleixi el descans i l'autonomia que se li van negar al seu model humà? Ha arribat a La Gomera només per descobrir que la seva oportunitat d'esdevenir veritablement humana dins de l'Organització Aktionanalytische ja havia implosionat abans de la seva arribada?

Què és l'Art i a quines Arts servim? Per a quins magistrats de la intermediació de la inversió servim o ens desviem? En quines condicions la construcció de món interioritzada que Denyer ha superposat a aquestes imatges desafia de manera significativa o contundent la banalitat de la cultura del consum? O és aquesta la cultura transaccional de l'accés, sancio-